

DANIELLE TRUSSONI

ENKELIOPIN TARINA JATKUU

ENKELIKAUPUNKI

TAMMI

DANIELLE TRUSSONI

ENKELI- KAUPUNKI

Suomentanut Turun yliopiston suomentajaseminaari

Kustannusosakeyhtiö Tammi

Helsinki

Turun yliopiston suomentajaseminaari:
FT Hilkka Pekkanen

Mea Aaltonen
Aino Koivisto
Anna Laine
Marjo Mustonen
Juho Nurminen
Anne Savioja
Marjatta Sihvonen
Jenni Syrjälä

Englanninkielinen alkuteos *Angelopolis* ilmestyi 2013.
Copyright © 2013 by Danielle Trussoni
All rights reserved including the rights of reproduction
in whole or in part in any form.
Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Tammi 2014
Painettu EU:ssa
ISBN 978-951-31-5109-6

Angelalle

Enkelioppi on teologian haara, joka tutkii systemaattisesti enkeleitä

ja niiden profeetallista vaikutusta ihmiskunnan historiassa.

Sitä harjoittavaa henkilöä kutsutaan enkelitutkijaksi.

"Äänellä enkelin hän vienon hiljaa

puhua mulle alkoi omaa kieltään."

– Dante: Jumalainen näytelmä, Helvetti, Toinen laulu

*Rue du Champ de Marsin numero 33,
7. kaupunginosa, Pariisi, 1983*

Tiedemies tutki tyttöä, ja hänen sormensa painautuivat tämän ihoon. Tyttö tunsu kosketuksen lapaluissaan, selkänikamissa, alaselässä. Liikkeet olivat harkittuja, viileän ammattimaisia, aivan kuin tutkija odottaisi löytävänsä hänestä jotain vikaa – ylimääräisen kylkiluun tai toisen selkärangan, joka kulkisi kuin ratakisko toisen vierellä. Äiti oli pyytänyt tyttöä tekemään niin kuin tiedemies halusi, joten tyttö sieti käsittelyn mukisematta. Kun mies kiersi kiristysiteen hänen käsivartensa ympärille, hän ei pannut vastaan; kun mies etsi verisuonta neulan kärjellä, hän pysyi aloillaan; kun neula liukui ihon alle ja ulos tulviva veri täytti ruiskun, hän puristi huuliaan yhteen, kunnes niistä hävisi tunto. Tyttö katseli, kuinka auringonvalo siivilöityi huoneeseen ikkunoiden läpi ja täytti steriilin huoneen väreillä ja lämmöllä, ja hän tunsu jonkin näkymättömän voiman läsnäolon, ikään kuin taivaasta olisi laskeutunut henki pitämään häntä silmällä ja lohduttamaan häntä.

Sillä aikaa kun tiedemies täytti kolme koeputkea verellä, tyttö sulki silmänsä ja ajatteli äitinsä ääntä. Äiti kertoi hänelle aina mielellään tarinoita lumotuista valtakunnista, uinuvista prinsessoista ja urheista ritareista, jotka olivat valmiit taistelemaan hyvän puolesta; hän kertoi jumalista, jotka muuttivat itsensä joutseniksi, komeista nuorukaisista, jotka muuttuivat kukkasiksi, ja naisista, jotka versoivat puiksi; hän kuiskutti, että enkeleitä oli sekä maan päällä että taivaassa ja että oli olemassa ihmisiä, jotka osasivat lentää niin kuin enkelit. Kuunnellessaan näitä tarinoita tyttö ei voinut olla täysin varma siitä, olivatko ne totta. Yhteen asiaan hän kuitenkin uskoi: jokaisessa sadussa prinsessa heräsi, joutsen muuttui taas Zeus-jumalaksi ja ritari voitti pahan. Painajainen päättyi hetkessä taikasauvan heilautukseen tai loitsun lausumiseen, ja sitten alkoi uusi aika.

ENSIMMÄINEN PIIRI

LIMBO

*Allée des Refuzniks, Eiffel-torni,
7. kaupunginosa, Pariisi*

V. A. Verlaine raivasi tiensä poliisijoukon läpi ruumista kohti. Oli lähes keskiyö, tienoo oli autio, ja silti koko Champ de Marsin alue quai Branlyltä aina avenue Gustave Eiffelille saakka oli poliisiautojen tukkima, ja sini-set ja punaiset valot sykkivät pimeydessä. Paikalle oli tuotu valonheitin, jonka armoton valo paljasti sähkönsinisessä verilammikossa makaavan runnellun naisen ruumiin. Uhrin piirteet eivät olleet tunnistettavissa, sillä ruumis oli ruhjoutunut ja verinen, ja kädet ja jalat sojottivat luonnottomissa asennoissa kuin katkaistut puunoksat. Ilmaus ”revitty riekaleiksi” käväisi Verlaine mielessä. Hän tarkkaili kuolemaisillaan olevaa olentoa ja katsoi, kuinka sen siivet levittäytyivät ruumiin ylle. Hän näki olennon värähtävän kivusta ja kuunteli sen raastavia eläimellisiä ähkäisyjä, jotka vähitellen vaimenivat heikoksi valitukseksi. Vammat olivat vakavat – syvä haava päässä ja toinen rinnassa – ja silti vaikutti siltä, ettei olento antaisi milloinkaan periksi, että sen tahto selviytyä hengissä oli loputon, että se jatkaisi taistelua, vaikka veri valui maahan paksuna ja tummana. Olennon silmiä peitti samea kalvo, ja ne tuijottivat liskomaisen ilmeettömästi. Verlaine ei voinut olla varma enkelin lajista eikä kuolemansyystä ennen kuin ruumis vietäisiin akatemiaan. Ensi silmäyksellä kaikki merkit viittasivat emi-enkelin hyökkäykseen.

Kun Verlaine katsoi olkansa yli, hänen leukaperänsä jäykistyivät. Hän saattoi tuskin uskoa näkemäänsä todeksi: poliisien muodostaman kehän ympärillä seisojien joukko – kuin elävä tietosanakirja olennoista, jotka tappaisivat hänet, jos tietäisivät hänen kykenevän näkemään ne. Hetkeksi Verlaine omaksui tutkijan viileän ja arvioivan näkökulman ja alkoi luetteloida olentoja mielessään: siellä oli joukoittain mara-enkeleitä, kauniita ja tuomitutuja prostituoituja, joiden avut olivat ihmisille kovin suuri houkutus; guusilaisia, jotka osasivat kertoa menneen ja ennustaa tulevan; rahabeja, rikkinäisiä olentoja, joita pidettiin enkelimaailman kasittomina; golabilaisia, jotka polveutuivat Jumalan vasemmasta

kyljestä syntyneestä Golabista; sairauksien demoni Sfondonaelin seuraajia, jotka riemuitsivat silloin kun taudit levisivät maailmassa. Verlaine oli kuunnellut salaa nefileitä, jotka olivat Vartijoista polveutuvia vanhimpia enkelisukuja, ja hän oli seurannut gibborien sotaharjoituksia; gibborit olivat pelottavia, järjettömiä palkkasotureita, joiden tulipunaiset siivet hohtivat luonnottomasti. Hän kykeni myös erottamaan anakien pienet ulkoiset tuntomerkit – terävät sormenkynnet, leveän otsan ja luurangon hieman epäsäännöllisen rakenteen. Hän näki sen kaiken armottoman selkeästi, ja kuva säilyi hänen mielessään vielä silloinkin kun hän kääntyi jälleen seuraamaan uhria ympäröivää hyörinää. Veri oli alkanut valua varjoihin valonheittimen kantaman ulkopuolelle. Verlaine yritti rauhoittua keskittymällä Eiffel-tornin rautarakenteisiin, mutta kuva olentojen siivistä vain kirkastui hänen mielessään, kun ne lepattivat yön musteensinistä pimeyttä vasten.

Verlainen kyky nähdä olennot niin selvästi oli sekä lahja että kiros. Se oli kyky, jonka hän oli huomannut aloitettuaan työnsä enkelioopin parissa kymmenen vuotta aikaisemmin. Vain harvat enkelitutkijat kykenivät näkemään enkelit ilman pitkää koulutusta. Verlaine poikkeuksellinen näkö – hän oli käyttänyt silmälaseja viidennestä luokasta saakka eikä nähnyt eteensä metriäkään ilman niitä – johtui sarveiskalvon epämuodostumasta, joka päästi silmiin valoa juuri sen verran, että hän näki enkelin siipien koko kirjon. Hän oli syntynyt enkelinmetsästäjäksi.

Verlaine ei voinut sulkea näkökentästään värillistä valoa, joka leijaili enkelihahmojen ympärillä, energiakenttää, joka erotti ne ihmisolentojen täyttämästä värittömästä tilasta. Hän huomasi seuraavansa katseellaan hahmoja, kun ne liikkuivat ympäri Champ de Marsia ja pani tahtomattaan merkille niiden liikkeet silloinkin kun toivoi voivansa sulkea mielestään niiden lumoavan vetovoiman. Toisinaan hän oli varma, että oli tulossa hulluksi, varma siitä, että hahmot olivat hänen omia demoneitaan ja että hän asui mittatilaustyönä tehdyssä helvetin piirissä, jossa loputon määrä erilaisia demoneita marssi hänen editseen ikään kuin ne olisivat kokoontuneet yhteen vain pilkatakseen ja kiduttaakseen häntä.

Nämä olivat kuitenkin sellaisia ajatuksia, jotka voisivat johtaa hullujenhuoneelle. Oli säilytettävä henkinen tasapaino ja muistettava, että hän näki korkeampia taajuuksia kuin tavalliset ihmiset, ja

hänen oli vaalittava ja varjeltava lahjaansa siitäkin huolimatta, että se vahingoitti häntä. Verlaine ystävä ja oppi-isä Bruno, joka oli tuonut hänet New Yorkista ja kouluttanut hänet enkelinmetsästäjäksi, oli antanut hänelle lääkkeitä hermojen rauhoittamiseksi, ja vaikka hän yritti ottaa niitä niin vähän kuin mahdollista, hän huomasi siirtävänsä nytkin kättä kohti takintaskussa olevaa emalirasiaa. Hän nappautti ulos kaksi valkoista pilleriä ja nielaisi ne.

Verlaine räpäytti silmiään nähdäkseen selkeämmin, mutta enkelit hämartyivät ja kasvoivat kookkaammiksi hänen ympärillään herätäten hänessä mielikuvan harmaalla kankaalla hohtavista väriläiskistä. Tarkennettuaan katseensa hän näki kahden emi-enkelin katsovan häntä avoimen halveksivasti. Emit olivat gibborien julmia serkkuja, etovan rumia palkkasotureita, joiden suuret mustat siivet hehkuivat voimakasta ja myrkyllistä valoa. Ne käyttivät vastustajiensa tappamiseen ja silpomiseen teräviä kynsiä, luumaisia teriä, jotka kasvoivat niiden sormista kuin raatelukynnet. Kaikkein erikoisin tuntomerkki oli kuitenkin pitkä musta kieli, jonka emit saattoivat imukärsän tavoin työntää uhrin ruumiiseen jättääkseen sinne polttavan myrkyannoksen. Emit olivat tunnetusti sadistisia, ne kaappasivat usein ihmisiä ja kiduttivat heitä ennen tappamista. Enkelit näyttäytyivät harvoin julkisesti, ja Verlainea suututti, kun nämä kaksi esiintyivät niin häpeämättömästi. Hän tunsu uhkarohkeaa halua lähestyä niitä, nousta niitä vastaan. Hän ei halunnut päästää niitä livahtamaan tiensä ilman taistelua.

Verlaine tunsu käden koskettavan olkapäätään ja kääntyi. Bruno seisoi hänen takanaan vakavan näköisenä. ”Haavat viittaavat emi-enkeleihin”, hän sanoi hiljaa.

”Kärventynyt iho vahvistaa sen”, Verlaine vastasi. Hän avasi takkinsa napit – se oli keltainen polyesteristä valmistettu 70-luvun vintage-pikkutakki, joka osoitti kyseenalaista makua – ja meni ruumiin viereen. ”Onko henkilöllisyyspapereita?”

Hänen oppi-isänsä veti esiin lompakon, jonka vaalea mokkapinta oli veren tahrina, ja alkoi tutkia sitä. Äkkiä Brunon ilme muuttui. Hänellä oli kädessä muovikortti.

Verlaine otti kortin ja tutki sitä hermostuneena. Se oli New Yorkissa myönnetty ajokortti, ja siinä oli kuva naisesta, jolla oli pitkä musta tukka ja vihreät silmät. Sydän hakkasi raivokkaasti Verlaineen rinnassa, kun hän näki, että kortti oli Evangeline Cacciatoren.

Verlaine kääntyi pois päin, koska tiesi, että hänen kasvoiltaan paistoi kauhu. Tuntui siltä kuin hän olisi astunut suoraan helvettiin: oli kuuma, oli vaikea saada henki kulkemaan, kädet tärisivät. Vaistomaisesti hän tavoitteli pillerirasiaa, mutta hillitsi sitten itsensä. Hän tiesi, että kaikki – suhde Brunoon, yhteys Enkelitieteelliseen yhdistykseen, koko elämän kulku tästä eteenpäin – riippuisi siitä, miten hyvin hän hallitsisi itsensä seuraavan kymmenminuuttisen ajan. Hän veti syvään henkeä ja yritti rauhoittua ennen kuin kääntyi takaisin Brunoon päin.

”Luuletko että se voisi tosiaan olla hän?” Verlaine kysyi lopulta seuraten esimiehensä ilmeitä tarkkaan. Kun tämä pudisti päätään vahvistaen siten uhrin tunnistamisen mahdottomaksi, Verlaine sanoi: ”Tälle täytyy olla jokin selitys.”

”Siitä vain”, Bruno vastasi ja nyökkäsi heidän välissään lojuvaa veristä ruumista kohti.

Verlaine kyykistyi ruumiin viereen ja pujotti sormensa naisen trenssitakin nappien väliin. Kädet tärisivät niin pahasti, että hänen piti rauhoitella itseään voidakseen hahmottaa uhrin hartioiden muodon. Kasvojen piirteet olivat täysin tunnistamattomat.

Verlaine muisti, kuinka oli tavannut Evangeline ensimmäisen kerran. Evangeline oli ollut yhtä aikaa kaunis ja synkkä ja oli katsonut häntä suurilla vihreillä silmillään kuin hän olisi roisto, joka oli tullut varastamaan nunnien pyhät tekstit. Evangeline oli epäillyt Verlaineen motiiveja ja halunnut tulisen määrätietoisesti pitää tunkeilijan poissa. Sitten Verlaine oli saanut hänet nauramaan, ja hänen kova ulkokuorensa oli sulanut. Se yhteinen hetki oli syöpinnyt Verlaine sisimpään, ja vaikka hän kuinka yritti, hän ei ollut koskaan kyennyt unohtamaan Evangelinea. Oli kulunut jo yli kymmenen vuotta siitä, kun he olivat seisonet yhdessä Pyhän Rosan luostarin kirjastossa avoimet kirjat edessään, molemmat autuaan tietämättöminä maailman todellisesta luonteesta. *Siihen aikaan ja myöhemminkin oli maan päällä jättiläisiä.* Nämä sanat ja nainen, joka oli näyttänyt ne hänelle, olivat muuttaneet hänen elämänsä.

Verlaine työnsi ajokortin taskuunsa ja käveli pois.

*McDonald's, avenue des Champs-Élysées,
1. kaupunginosa, Pariisi*

Pariisi oli täynnä enkelitutkijoita ja siksi yksi maailmankaikkeuden vaarallisimmista paikoista Enon kaltaiselle emienkelille, jolla oli taipumusta uhkarohkeuteen. Emienkelien tapaan hänellä oli pitkä ja solakka ruumiinrakenne, korkeat poskipäät, täyteläiset huulet ja harmaa iho. Hän käytti vahvaa, mustaa silmämeikkiä, punaista huulipunaa ja mustia nahkavaatteita ja piti mustia siipiään usein esillä avoimen pelottomasti, kuin haastaakseen enkelitutkijat näkemään ne. Elettä pidettiin vihanlietsontana, mutta Eno ei halunnut piilotella. Pian koko maailma olisi enkeleiden hallussa. Grigorit olivat antaneet hänelle sanansa.

Pariisi kuitenkin kuhisi piileskeleviä enkelitutkijoita. Heidän joukossaan oli tutkijoita, jotka näyttivät siltä, etteivät olleet poistuneet Enkelitieteellisen akatemian arkistoista viiteenkymmeneen vuoteen; yli-innokkaita noviiseja, jotka tahtoivat valokuvata joka ikisen löytämänsä olennon; ja enkelitieteen biologeja, jotka etsivät näytteitä enkeleiden verestä. Kaikkein pahimpia olivat kuitenkin Enon mielestä enkelinmetsästäjien ryhmät, joiden tavoitteena oli vangita kaikki enkelit. Ne idiootit sekoittivat usein golabilaiset nefileihin ja tavalliset nefilit Grigorien kaltaisiin puhtaampiin olentoihin. Metsästäjiä tuntui nykyään olevan joka nurkalla tarkkailemassa ja odottamassa, valmiina vangitsemaan saaliinsa. Jos kykeni havaitsemaan metsästäjät, elämä Pariisissa oli vain hankalaa. Jos ei kyennyt, jokainen askel kaupungissa oli hengenvaarallista peliä.

Enolla oli kuitenkin omat, tiukat sääntönsä, joita hän noudatti, ja hänen tärkein sääntönsä oli jättää kiinnijäämisen vaara muille. Tappettuaan Evangelinen hän oli poistunut paikalta nopeasti ja kävellyt Champs-Élyséesille, mistä kukaan ei osaisi etsiä häntä. Hän tiesi, että toisinaan paras piilopaikka oli kaikkien silmien edessä.

Eno kietoi sormensa styroksimukin ympärille ja katseli Champs-Élyséesin taukoamatonta vilinää. Hän palaisi isäntiensä luo mahdollisimman pian nyt, kun hänen tehtävänsä Pariisissa oli suoritettu. Hänet oli määrätty etsimään ja tappamaan nuori naispuolinen nefili.

Eno oli varjostanut olentoa viikkokausia, tarkkaillut sitä ja opetellut sen käytösmallit. Hän oli ajan myötä tullut uteliaaksi kohteestaan. Evangeline Cacciatore ei muistuttanut ainuttakaan nefiliä, jonka Eno oli kohdannut aikaisemmin. Enon isäntien mukaan Evangeline oli Grigorien lapsi, mutta hänellä ei ollut lainkaan syntyperälleen ominaisia piirteitä. Ihmiset olivat kasvattaneet enkeleiden hylkäämän Evangelinen, ja kaikesta päätellen tämä suhtautui ihmisten tapoihin vaarallisen myötämielisesti. Grigorit tahtoivat Evangelinen kuolevan. Eno ei koskaan tuottanut isännilleen pettymystä.

Eno oli myös varma, etteivät isännät puolestaan pettäisi häntä. Grigorit veisivät hänet kotiin Venäjälle, missä hän sulautuisi emi-enkeleiden suureen joukkoon. Pariisissa hän herätti liikaa huomiota. Nyt, kun hän oli saattanut työnsä loppuun, hän tahtoi jättää taakseen tämän vaarallisen ja vastenmielisen kaupungin.

Hän oli oppinut kantapään kautta, kuinka vaarallisia pariisilaiset enkelitutkijat olivat. Monta vuotta sitten, kun Eno oli vielä nuori eikä ymmärtänyt ihmisten tapoja, yksi enkelitutkijoista oli melkein tappanut hänet. Se oli tapahtunut kesällä 1889, Pariisin maailmannäyttelyn aikaan, kun kaupunkiin virtasi ihmisiä katsomaan juuri pystytettyä Eiffel-tornia. Hän oli käyskennellyt näyttelyalueella ja uskaltanut sitten läheisen aukion väentungokseen. Toisin kuin monet muut emi-enkelit, hän kulki mielellään Pariisia asuttavien alempiarvoisten olentojen joukossa, joi kahvia heidän kahviloissaan ja kuljeskeli heidän puistoissaan. Hän piti ihmiskunnan kiireisestä elämänrytmistä ja ihasteli ihmisten olemassaolon energiaa ja turhuutta.

Kävellessään hän oli huomannut komean englantilaisen sotilaan tuijottavan häntä Champ de Marsin puiston poikki. He olivat keskustelleet jonkin aikaa puistosta, ja sitten mies oli tarttunut Enon käsivarteen ja johdattanut hänet jalkaväen sotilaiden, prostituoitujen, roskienkerääjien, vaunujen ja hevosten ohi. Miehen lempeästä äänestä ja herrasmiesmäisestä käytöksestä Eno oli päätellyt, että tämä oli hienostuneempi kuin useimmat ihmiset. Mies oli pidellyt hänen kättään hellästi aivan kuin hän saattaisi särkyä silkasta kosketuksesta ja tarkastellut häntä huolellisesti kuin timanttia arvioiva jalokivikauppias. Ihmisten intohimo kiehtoi Enoa – sen kiihkeys ja se, miten rakkaus hallitsi ja sääteli heidän elämäänsä. Mies oli himoinnut Enoa, ja Eno oli pitänyt miestä puoleensavetävänä. Eno muisti

vieläkin komean ulkonäön, puvun ja silinterin, hiukset ja tummat silmät.

Eno oli yrittänyt arvioida, tunnistiko mies hänen todellisen luonteensa. Mies oli johdattanut hänet syrjään väkijoukosta, ja kun he olivat kahden kesken pensasaidan takana, tämä oli katsonut häntä silmiin. Silloin tapahtui muutos – hellä ja rakastava käytös muuttui vihamieliseksi. Eno hämmästeli äkillistä muutosta, ihmisen himon häilyvyyttä, sitä kuinka mies pystyi samanaikaisesti sekä rakastamaan että vihaamaan häntä. Yhtäkkiä mies veti esiin tikarin ja hyökkäsi kohti. ”Hirviö”, hän sähähti vihaa tihkuvalla äänellä ja iski Enoa veitsellään. Eno hyppäsi nopeasti sivuun niin, että tikari osui sydämen sijasta olkapäähän. Terä tunkeutui kankaan ja ihon läpi ja viilsi lihan irti luusta repaleisena kaistaleena. Eno kävi kimppuun kaikin voimin ja rusensi miehen kurkkua, kunnes tämän silmät kovettuivat kahdeksi kalpeaksi kiveksi. Raahattuaan miehen puiden taakse Eno tuhosi kaikki ne piirteet, joita oli pitänyt kauniina: viehättävät silmät, ihon, korvalehden pehmeän ja lihaisan kaaren, sormet jotka olivat vain hetkeä aiemmin tuottaneet hänelle nautintoa. Hän otti miehen villakangastakin ja asetti sen olkapäilleen haavan peitoksi, mutta ei kyennyt kätkemään kokemaansa nöyryytystä.

Haava oli parantunut, mutta jäljelle oli jäänyt kuunsirpin muotoinen arpi. Silloin tällöin Eno seiso peilin edessä tarkastelemassa sen hentoa juovaa muistuttaakseen itseään ihmisten petollisuudesta. Myöhemmin sanomalehdessä kerrottiin, että mies oli ollut enkelitutkija, yksi useista Ranskassa 1800-luvulla toimineista englantilaisista agenteista. Eno oli mennyt ansaan ja tullut huijatuksi.

Mies oli kuollut jo kauan sitten, mutta hänen äänensä kaikui edelleen Enon korvissa, ja iholla tuntui vieläkin se lämmin henkäys, joka oli koskettanut Enoa kun mies oli sähähtänyt sanan *hirviö*. Sana iskostui Enon mieleen ja kasvoi siellä kuin siemen, joka vapautti kaikista estoista. Jokaisen uuden uhrin myötä palkkamurhaajan työ alkoi miellyttää Enoa yhä enemmän. Hän seurasi enkelitutkijoiden käytöstä, heidän tapojaan ja metsästys- ja tappotekniikoitaan, kunnes tunsu työnsä läpikotaisin. Eno pystyi haistamaan metsästäjän, tuntemaan tämän läsnäolon, aistimaan tämän halun vangita ja surmata hänet. Toisinaan Eno antautui metsästäjien vangiksi. Joskus hän antoi heidän jopa toteuttaa fantasioitaan hänen kanssaan. Hän antoi miesten viedä hänet sänkyyn, sitoa hänet, leikkiä hänellä, sa-

tuttaa häntä. Kun leikit oli leikitty, Eno tappoi heidät. Se oli vaarallista peliä, mutta hän hallitsi sen.

Eno asetti silmilleen suuret aurinkolasit, joiden linssit olivat mustat ja pyöreät. Hän meni harvoin ulos ilman niitä. Ne peittivät hänen suuret keltaiset silmänsä ja luonnottoman korkeat poskipäänsä – emi-enkeleiden selvimmät tunnusmerkit – ja saivat hänet näyttämään tavalliselta naiselta. Eno nojautui taaksepäin tuolissaan, oikaisi pitkät säärensä ja sulki silmänsä. Hän muisteli äskeisen uhrinsa kasvoilla paistanutta kauhua, kiinteää lihaa, jonka läpi hän oli työntänyt kyntensä ja repäissyt rintakehän auki, yllätyksen väristystä, kun sininen veri valui maahan. Hän ei ollut koskaan aikaisemmin tapanut ylempiarvoista olentoa, ja se oli vastoin kaikkea sitä, mitä hänelle oli opetettu. Hän oli odottanut uhriltaan nefilin arvoista taistelua, mutta Evangeline oli kuollut yhtä sääliäntävänä helposti kuin ihmisnaiset.

Eno tunsu puhelimen värisävän taskussaan. Tarttuessaan siihen hän antoi katseensa pyyhkäistä ohi kävelevää väkijoukkoa ja pani nopeasti merkille sekä ihmiset että enkelit. Vain yksi henkilö soitti siihen puhelimeen, ja oli oltava varma, että he saisivat puhua rauhassa. Emi-enkeleiden oli syntyperänsä vuoksi palveltava nefileitä, ja Eno oli vuosikausia tehnyt velvollisuutensa ja työskennellyt Grigoreille sekä kiitollisuudesta että pelosta. Hän kuului satureiden kastiin ja oli hyväksynyt kohtalonsa. Hän ei halunnut tehdä muuta kuin kokea toisen olennon elämän hitaan sammumisen, viimeiset hengenvedit ja ruumiin suloisen liikkumattomuuden.

Eno vastasi puheluun sormet täristen. Hän kuuli isäntänsä käheän, kuiskaavan, viettelevän äänen, jonka hän yhdisti voimaan, tuskaan ja kuolemaan. Mies sanoi vain muutaman sanan, mutta puhe-tavasta ja myrkyllisestä äänensävyistä Eno arvasi heti, että jotakin oli mennyt vikaan.

*Quai Branly, 7. kaupunginosa,
Pariisi*

Ennen kuin Verlaine oli löytänyt elämänsä rakkauden kuoleena Eiffel-tornin juurelta, hän oli aavistanut tämän kuolevan. Evangeline oli usein ilmestynyt hänelle unessa aavemaisena, valosta kudottuna hahmona. Ilmestys oli puhunut, ja ääni oli kaikunut Verlaineen mielen käytävillä. Sanoja oli ensin mahdoton kuulla, mutta kun hän oikein höristi korviaan, ne voimistuivat. *Tule luokseni*, Evangeline oli sanonut leijuessaan Verlaineen yllä. Evangeline oli samalla sekä kaunis että kammottava; hänen ihostaan huokui valoa, ja olkapäitä kehystävät siivet muistuttivat eteeristä pitsihuivia. Verlaine oli ymmärtänyt, että se oli unta ja että nainen oli vain alitajunnasta syntynyt mielikuituksen tuote, häntä piinaava demoni. Siitä huolimatta hän oli ollut kauhuissaan, kun Evangeline oli tullut lähemmäs ja koskettanut häntä, laskenut kylmät sormensa rinnalle aivan kuin tunnustelisi sydämen lyöntejä. Käsistä siirtyi Verlaineen ruumiiseen lämpöä polttavana virtana, ja Verlaine tiesi kauhistuttavan selvästi, että Evangeline tappaisi hänet.

Unen siinä vaiheessa Verlaine tapasi herätä kykenemättä hengittämään, täynnä pelkoa, rakkautta, halua, epätoivoa ja nöyryytystä. Herätessään hän tiesi, että pimeyden enkeli oli käynyt hänen luonaan. Jollei Bruno olisi puuttunut asiaan, Verlaine olisi vieläkin loukussa ikuisessa kauhun ja himon noidankehässä.

Edelleen pyörryksissä Evangelinen runnellun ruumiin näkemisestä Verlaine suuntasi kadulle. Hän ei kyennyt yhdistämään unen naista silvottuun ruumiiseen. Hän oli sopinut syövänsä illalla ystäviensä kanssa päivällistä Maraisissa, mutta oli selvää, ettei hän kykenisi käyttäytymään niin kuin mitään ei olisi tapahtunut. Verlaine oli pysäköinyt Ducati 250 -moottoripyöränsä Rue de Montessuylle, ja pyörän hohtavien kromilokasuojien ja kiillotetun nahkaistuimen näkeminen auttoi häntä palaamaan nykyhetkeen. Hän oli ostanut Ducatin Pariisista heti ensimmäisenä kuukautenaan ja kunnostanut sen, hionut ruosteen pois ja maalannut pyörän punaiseksi. Se oli edelleen yksi hänen tärkeimmistä esineistään, koska sillä ajaminen

sai hänet aina tuntemaan itsensä vapaaksi. Laskiessaan pyörän jalokatuen varasta Verlaine huomasi maalipinnassa rosoisen naarmun. Hän mutisi kirosan ja hankasi naarmua nähdäkseen, kuinka syvä se oli. Tosin se oli vain yksi niistä monista ilkitöistä, joiden kohteeksi Ducati oli viime vuosien aikana joutunut. Jostain syystä Verlaine yhdisti moottoripyörän jokaisen kolhun ja naarmun omiin kokemuksiinsa kuluneelta vuosikymmeneltä. Hän oli loukkaantunut useamman kerran kuin jaksoi muistaa, ja toisin kuin kunnostetussa Ducatissa hänessä alkoi näkyä ikääntymisen merkkejä. Nähdessään peilikuvansa ohimennen kaupan näyteikkunassa hän totesi Ducatin säilyneen paremmin kuin hän itse.

Rantakadulla jokin kiinnitti Verlaineen huomion. Kun hän myöhemmin muisteli hetkeä, jolloin näki Evangelinen, hän vakuutteli itselleen, että oli tuntenut tämän läsnäolon ennen kuin oli nähnyt tämän, että ilmassa oli tapahtunut muutos, kuin tuulahdus kylmää ilmaa olisi tunkeutunut lämpimään huoneeseen. Sillä hetkellä hän ei kuitenkaan ajatellut mitään. Hän vain kääntyi, ja siinä Evangeline seisoi Seinen varrella. Verlaine tunnisti olkapäiden terävän muodon ja kiiltävänmustan tukan. Hän tunnisti korkeat poskipäät ja vihreät silmät, jotka vain hetkeä aikaisemmin olivat katsoneet häneen ajokortin valokuvasta. Hän ei halunnut muuta kuin jäädä tuijottamaan varmistuakseen, että se tosiaan oli Evangeline, lihaa ja verta eikä mikään mielikuvituksen tuote. Verlaine katsoi Evangelinea silmiin, ja samassa hän tunsu maailmankuvansa muuttuvan hitaasti, aivan kuin ruosteinen lukko naksahdaisi auki. Henki salpautui ja selkäpiitä pitkin alkoi kiiriä kylmyys, joka kulki koko vartalon läpi. Eiffel-tornin juurella maannut runneltu nainen ei ollutkaan hänen vanha ystävänsä. Hän pysäköi Ducatin ja suuntasi kohti omaa Evangelineaan.

Evangeline ylitti kadun Verlainein lähestyessä, ja Verlaine lähti automaattisesti kävelemään samaa vauhtia ja seuraamaan tätä kuin ketä tahansa kohdetta. Hän mietti, kykenikö Evangeline aistimaan hänen läsnäolonsa, tuntemaan hänen katseensa selässään. Evangeline tiesi hänen seuraavan ja johdatti häntä tarkoituksellisesti eteenpäin kulkematta liian kauas edelle, mutta päästämättä häntä kuitenkaan liian lähelle. Pian Verlaine oli niin lähellä, että näki hetkellisesti Evangelinen peilikuvan pysäköidyn pakettiauton ikkunassa. Kuvajainen oli hopeinen ja häilyvä kuin kangastus. Kun se vakautui, Verlaine huomasi, että tukka oli leikattu lyhyeksi ja sekaisesti töröttäväksi

ja että meikki näytti tummalta. Siinä olisi voinut olla kuka tahansa Pariisin tuhansista nuorista naisista, mutta valeasu vain hämmensi Verlainea, sillä hän tunsi todellisen Evangelinen.

Evangeline kiristi vauhtia, ja Verlaine oli vaikea pysyä kannoilla. Kadut olivat täynnä ihmisiä, ja Evangeline voisi kadota helposti, hukkuu hetkessä ihmisvirtaan. Verlaine oli tehnyt työnsä moitteettomasti kaikissa takaa-ajoissa, joihin oli osallistunut. Hän oli seurannut olentoja, ottanut ne kiinni ja vanginnut ne hetkeäkään epäröimättä. Tämä takaa-ajotilanne oli kuitenkin kaikin puolin erilainen. Verlaine halusi saada Evangelinen kiinni, mutta jos hän onnistuisi, hän ei voisi menetellä kuten yleensä. Ongelmallisinta oli, että hän halusi vain jutella ja ymmärtää, mitä New Yorkissa oli tapahtunut. Hän halusi selityksen. Evangeline oli sen hänelle velkaa.

Verlaine tunsi lempijalkineidensa – ne olivat useita vuosia vanhat ruskeanahkaiset siipikärjyskengät – lipsuvan joka askeleella. Pelko värisytti häntä ja tiivistyi möykyksi hänen sisälleen, kun hän ajatteli, miltä tuntuisi menettää Evangeline uudelleen. Hän tiesi, että Evangeline voisi halutessaan karistaa hänet kannoiltaan helposti, levittää siipensä ja lentää pois niin kuin aikaisemminkin. Kun Verlaine oli viimeksi nähnyt Evangelinen, tämä oli kohonnut taivaankantta vas- ten siivet kuunvalossa kimaltaen, kauniina hirviönä tähtien joukossa.

Verlaine ei ollut kertonut siitä kenellekään – ei enkelitutkijoille, jotka olivat olleet mukana New Yorkin tehtävässä, eikä niille miehille ja naisille, joille hän oli suorittanut kurssin- sa akatemiassa. Evangelinen todellinen henkilöllisyys oli säilynyt hänen salaisuutenaan, ja vaitiolo oli tehnyt hänestä rikoskumppanin. Vaikeneminen oli ainoa lahja, jonka Verlaine saattoi Evangelinelle antaa, mutta lahja oli saanut hänet tuntemaan itsensä petturiksi. Hän oli valehdellut kaikille. Kun hän oli vähän aikaisemmin seissyt rikospaikalla, hän ei ollut kyennyt kohtaamaan Brunon katsetta.

Verlaine inhosi sitä tunnetta. Hän oli metsästännyt enkeleitä niin monta vuotta ja käyttänyt niiden kiinniottamiseen niin paljon aikaa ja vaivaa, että kaiken pitäisi sujua tutun kaavan mukaan. Oli kulunut vuosia siitä, mitä heidän välillään oli tapahtunut. Verlaine oli muuttanut mies. Jos hän tavoittaisi Evangelinen, hänen olisi pidätettävä tämä. Oli pidettävä mielessä, mikä Evangeline oli ja mitä tämä pysyi hänelle tekemään. Jos hän tavoittaisi Evangelinen, hän vangitsisi tämän. Jos Evangeline hyökkäisi, olisi taisteltava vastaan. Oli toimit-

tava nopeasti ja pantava tunteet syrjään. Hän joutui vakuuttelemaan itselleen, että Evangeline oli vain yksi olento muiden joukossa ja että tämä oli pelkkä rutiinitakaa-ajo.

Eiffel-tornin valot kimalsivat kaukaisuudessa yötaivasta vasten kirkkaina kuin maan päälle pudonnut tähtikuvio. Juostessaan Verlaine tavoitteli asetta tärisevin käsin. Hän veti tainnuttimen vyöltään ja käynnisti sen. Ase oli 200-volttinen – tehokas, mutta ei tappava. Kun asetta pitelisi enkelin hankaluun yläpuolella ja tähtäisi palleaan, olento taintuisi moneksi tunniksi. Verlaine ei halunnut turvautua voimakeinoihin, mutta ei aikonut myöskään päästää Evangelinea katoamaan uudestaan.

”HYYTÄVÄN VAIKUTTAVA.”

- New York Times Book Review

Ihmiskunta ei aavista, että sen keskuudessa elää toinenkin laji, enkelit, eivätkä kaikki enkelit ole hyviä. Pahimpia kaikista ovat nefilit, jotka hamuavat maailmanvaltaa. Heidät voi pysäyttää vain enkelitutkija Verlaine, joka on omistanut elämänsä taistelulle nefilejä vastaan.

Verlainen suunnitelmat muuttuvat, kun hän kohtaa Evangelinen, ihmisten ja korkeimpien enkelien jälkeläisen - ja Verlaine rakastetun vuosien takaa. Salaperäistä Evangelinea tavoittelevat sekä ihmiset että enkelit, ja Verlaine on puututtava peliin, kun nefilit vievät Evangelinen. Huima takaa-ajo johtaa Pariisista Pietariin Romanovien jäljille ja aina syvimpään Siperiaan. Sinne on kätkeytynä totuus Evangelinen alkuperästä, ja siellä odottavat voimat, jotka voivat tuhota maailman.

”Viettelevä vaihtoehtoinen historia, joka jättää Dan Brownin varjoonsa helposti.” - Milwaukee Journal Sentinel

”Upea jatko *Enkelioville*... Sekoitus historiallista romaania, fantasiaa, rakkaustarinaa, trilleriä ja mysteerikertomusta. Pakko lukea!” - Booklist

ISBN: 978-951-31-5109-6

84.2. www.tammi.fi

9 789513 151096